

Единъ день Евфорионъ ме покани да ида у тѣхъ. Азъ се смутихъ. Зная, че баща му е много богатъ и ученъ човѣкъ. Кжщата имъ бѣ цѣль палатъ, заобиколенъ отъ разкошна градина.

— Срамъ ме е да дойда у васъ, му казахъ азъ. Какъ ще се явя при майка ви и баща ви съ моитѣ обноски и лоши дрехи?

Евфорионъ си спомни случката съ хитона ми, но се засмѣ и рече:

— Нѣма нищо. Азъ те обичамъ зарадъ учението ти и добрия ти нравъ. Не се стѣснявай. Ще кажа на нашитѣ, какво момче си, па и тѣ знаятъ да се отнасятъ съ всѣкакви хора.

За да не бжда самичкъ, помолихъ Евфориона да повика и другаритѣ ни Теогена и Менекрата. Той се съгласи. Така единъ день тримата другари, прѣдвождани отъ Евфориона, отидохме въ бащина му домъ. Минахме прѣзъ голѣма градина, засѣнчена съ едри хубаво-изкастрени дървета, облѣчена съ зелена морава, като килимъ, и посипана съ цвѣтя като звѣздитѣ на небето. Дори върху кжщата имаше чардакъ, по който висѣха чудни лимони и всѣкакви цвѣтя.

Отъ градината по мраморни стълби влѣзохме въ кжщи. Отпрѣдъ имаше широкъ сайвантъ, по който бѣха наредени разни статуи. Влѣзохме въ женското отдѣление, дѣто възрастенъ мжжъ не се допускаше, ала ние, като малки юноши, бѣхме приети много любезно отъ Евфорионовата майка. Цѣлата кжща бѣ послана съ чудни килими; хубаво изплетени съ шевици столове-троне се редѣха покрай стѣнитѣ. Привикналъ да гледамъ у дома прости стан и майка си винаги скромно облѣчена, защото сама си вършеше всичката кжщна работа, азъ